

семантична характеристика на периода на Великите пости /с оглед мястото му в българската фолклорна култура/. - В: Втори международен конгрес по българистика. Т. 15. Фолклор. С., 1988, с. 308 - 309.

36. Д. Маринов. Цит. съч.

37. Т. Ив. Живков. Фолклорната история. с. 118 - 126.

38. Д. М. Балашов. Эпос и история /К проблеме взаимосвязей эпоса с исторической действительностью/. - В: Русская литература, 1983, N 4, с. 112.

39. Мотивът хайдушка сватба е широко разпространен в българския хайдушки фолклор в различни варианти. - В: Българско народно творчество. Т. 2, с. 403, 409, 414, 672- 673.

40. Пак там, с. 138- 146, 640- 641.

41. Пак там, с. 123, 138, 365, 620; Т. Ив. Живков, Ж. Янакиева. Да би гората думала, с. 67, 197; Вл. Демирев. Н. Ников. Блажена гора зелена, с. 199- 201.

42. Ст. Стойкова. Носители и разпространители на българския юнашки епос. - В: СбНУ. Т. 53. С., 1971, с. 48- 51; Ел. Стоин. Български епически песни. С., 1980, с.83- 84; Св. Захариева. Свирачът във фолклорната култура. С., 1987, с. 189- 202.

43. Дорде е Стара планина, с. 106.

44. Н. Мичев, П. Коледаров. Речник на селищата и селищните имена в България 1878- 1987. С., 1989, с. 208.

45. Дорде е Стара планина, с. 68.

46. Относно селищната принадлежност на противника на Димитър Калъчлията - Пандаклийския султан, тук вероятно става дума за с. Пандаклии /В. Левски/, Разградско. - В: Н. Мичев, П. Коледаров. Цит. съч., с. 208. Различно от друг текст, в който се фиксира предполагаемо с. Тенево, Бургаско. От разглеждания в момента текст става ясно, че Димитър Калъчлията и дружината му отиват в Североизточна България и по - конкретно в Добруджа, където са и вероятните действия на Пандаклийския султан.

47. Дорде е Стара планина, с. 70.

48. Пак там, с. 109.